

Arrest

nr. 215 689 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Surinaamse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van X, op 25 oktober 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 maart 2018 dient de verzoekende partij (via haar moeder die optreedt als wettelijk vertegenwoordiger) een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 21 september 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.03.2018 werden ingediend door:

Naam: M. (..)

Voor naam: M. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 08.11.1980

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister:xxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

en minderjarige zoon: V., M. G. M.(..) (RR xxxxxxxxxxxx)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene M. M.(..) doet een aanvraag gezinshereniging in functie van haar minderjarige zoon, zijnde M. O. S. D. (..) (RR (xxxxxxxxx)), van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag van betrokkene wordt geweigerd op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is haar verblijf ongewenst.

Op 26.07.2013 werd ertoe besloten betrokkene een inreisverbod van drie jaar te geven wegens illegaal verblijf en omdat betrokkene ervan werd verdacht de openbare orde te hebben geschonden (betekend op 27.07.2013). Uit het vonnis van 13.10.2014, dat intussen kracht van gewijsde heeft gekregen, blijkt dat de beschuldigingen aan het adres van betrokkene gegrond waren. Betrokkene werd correctioneel veroordeeld wegens doodslag, schuldig verzuim om aan een minderjarige hulp te verlenen tot een gevangenisstraf van vier jaar, met uitstel voor 5 jaar, met uitzondering van een effectieve gevangenisstraf van 2 jaar door de correctionele rechtbank van Antwerpen.

Heden vraagt betrokkene het verblijfsrecht aan als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° als ouder van een minderjarig kind- Bij de aanvraag wordt echter geen enkel element aangehaald waarom het inreisverbod zou moeten worden opgeheven. Aangenomen mag worden dat betrokkene met deze aanvraag impliciet de opheffing vraagt van het inreisverbod, echter bij gebrek aan elementen /redenen om dit op te heffen specifiek door betrokkene aangebracht, kan enkel verondersteld worden dat betrokkene de familieband met haar zoon een voldoende reden acht om het inreisverbod op te heffen. Dit wordt heden betwist. Gezien betrokkene uiteindelijk daadwerkelijk veroordeeld is voor de ten laste gelegde feiten en uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, is het inreisverbod nog steeds relevant en dient de aanvraag tot gezinshereniging geweigerd te worden, des te meer daar het een aanvraag betreft in functie van één van haar minderjarige kinderen.

Bovendien is betrokkene nadien nog in aanraking geweest met de politie. Zo werd er op haar naam meerdere pv's opgemaakt die verband houden met drugstrafiek, -verkoop en -bezit (notitienummer AN.60.LB/10640113, AN.60.F1 /10620315, AN.10.F1/11356315, AN.10.F1/01974514, AN.60.LB/12053913), en overige feiten waarvoor ze uiteindelijk niet is veroordeeld, maar die we niet zomaar naast ons kunnen neerleggen. Waar rook is, is vuur en wie zich correct gedraagt zal niet met dergelijke pv's in aanmerking komen. Ze heeft dus geen lessen getrokken uit het verleden en getuigt van weinig opvoedkunde en voorbeeldzin ten aanzien haar drie minderjarige kinderen met wie ze samenwoont.

Deze beslissing houdt geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan haar zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering (het niet opvolgen van een inreisverbod) leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven. Het staat betrokkene en haar kinderen vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het feit dat betrokkene niet verder in België kan verblijven, hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Wat de leeftijd betreft, betrokkene is nog jong en de kinderen zijn nog jong om ergens anders een leven uit te bouwen. Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (vestiging in België sedert 26.01.2016) bekijken kunnen we stellen dat deze slechts een relatief korte periode betreft. Er kan moeilijk rekening worden gehouden met de verblijfsduur sedert 2013 toen zij illegaal verbleef en het land reeds had moeten verlaten naar aanleiding van het inreisverbod dd. 26.07.2013 maar dit niet geeft gedaan.

Wat betreft de economische situatie blijkt uit de consultatie van de database van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (Dolsis) dat betrokkene thans tewerkgesteld is. Echter, deze tewerkstelling vormt geen afdoende reden om verblijfsrecht toe te kennen. Uit de voorgelegde loonfiches die betrokkene bij de aanvraag gezinshereniging heeft voorgelegd om te bewijzen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om haar zoon ten laste te kunnen nemen, zoals voorzien in artikel 40 bis §4 laatste lid, blijkt dat deze ontoereikend zijn. Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Betreffende betrokkenes medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden. Als een gevolg van het geheel van de hierboven genoemde elementen wordt betrokkenes recht op vestiging in het Rijk geweigerd overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige zoon die haar vergezelt. De gezinshereniging van V. M. G. M. (...) overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan immers geen toepassing vinden gezien zijn moeder en wettelijke vertegenwoordiger geen verblijfsrecht heeft bekomen. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 42 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 10.1 RICHTLIJN 2004/38/EG

1. Verzoeker diende, via zijn wettelijk vertegenwoordiger (zijn moeder, M. M. (...)) op 24 maart 2018 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als "ander" familielid van een burger van de Unie (op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing werd evenwel pas op 25 september 2018 aan verzoeker betekend.

Voor de beoordeling van huidig verzoek is de essentiële vraag of het voldoende is dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden tot stand komt, of dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden ook effectief ter kennis dient gebracht te zijn. Artikel 42, § 1 Vreemdelingenwet laat ruimte voor interpretatie, waar het enkel stelt dat het verblijfsrecht wordt "erkend" binnen de 6 maanden.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dienen de nationale bepalingen richtlijnconform geïnterpreteerd te worden (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 13 november 1990, Marleasing SA/La Comercial Internacional de Alimentacion SA, C106/89).

Het relevante artikel voor interpretatie van artikel 42 § 1 Vreemdelingenwet en de bepaling van toepasselijke termijn, is art. 10.1. van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden van 29 april 2004: Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven. Uit de inhoud van deze bepaling kan worden afgeleid dat de beslissing dient "afgegeven" (betekend) binnen een termijn van 6 maanden.

Uit de gebruikmaking van de notie "afgifte" kan worden afgeleid dat de beslissing binnen de zes maanden dient ter kennis gebracht te worden, en dat de loutere totstandkoming van de bestreden beslissing niet voldoende is.

Zulke interpretatie spoort ook met de inhoud van artikel 10ter § 2 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat beslissing inzake visumaanvraag (met een niet EU-onderdaan) binnen de zes maanden dient "getroffen en betekend". Het was/is m.a.w. ook de bedoeling van de wetgever dat de termijn van 6 maanden niet enkel geldt voor het nemen van de beslissing, doch ook voor de betekening zelf van de beslissing. Het is niet aannemelijk dat de wetgever een verschil in behandeling heeft willen creëren tussen de begin- en einddatum voor de maximale periode van de behandeling van de visumaanvraag tussen enerzijds de aanvraag ex art. 10 Vreemdelingenwet en deze ex art. 40 Vreemdelingenwet. Het is daarentegen wel aannemelijk dat het de bedoeling van de wetgever is geweest dat het begin en einde van deze maximumtermijn congrueerden.

In casu werd de beslissing ter kennis gebracht op 25 september 2018. Overeenkomstig art. 52 § 4 Vreemdelingenwet is de Staatssecretaris gehouden tot afgifte van de verblijfskaart.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

2.2. In haar eerste middel betoogt de verzoekende partij in essentie dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38 geschonden is, tezamen met de terzake nationale bepalingen, omdat haar situatie hieronder valt en zij meent dat zij in bezit dient gesteld te worden van een verblijfskaart.

2.3. De Raad wijst evenwel op het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, Diallo t/Belgische Staat, waar het Hof als volgt geoordeeld heeft:

"44 Met zijn vijfde vraag, die vóór de derde en de vierde vraag moet worden onderzocht, wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

45 *In dat verband moet erop worden gewezen dat richtlijn 2004/38 geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die verbonden zijn aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om die kwestie in het kader van hun procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en het gelijkwaardigheidsbeginsel (zie in die zin arrest van 17 maart 2016, Bensada Benallal, C- 161/15, EU:C:2016:175, punt 24).*

46 *Daarbij verzet het Unierecht zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht.*

47 *Dienaangaande blijkt uit artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 dat het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, daarvan wordt „vastgesteld” door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een „familielid” in de zin van richtlijn 2004/38 zijn."*

48 *Volgens vaste rechtspraak van het Hof scheidt de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten, maar gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (zie in die zin arresten van 21 juli 2011, Dias, C- 325/09, EU:C:2011:498, punt 48, en 12 maart 2014, O. en B., C- 456/12, EU:C:2014:135, punt 60).*

49 *De declaratoire aard van de verblijfskaarten brengt mee dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (arresten van 25 juli 2008, Metock e.a., C- 127/08, EU:C:2008:449, punt 52, en 21 juli 2011, Dias, C- 325/09, EU:C:2011:498, punt 54).*

50 Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.

51 Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit.

52 In het hoofdgeding blijkt echter uit het bij het Hof ingediende dossier ten eerste dat verzoeker niet met succes kan stellen een „rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn” te zijn die „ten laste” is van de betrokken burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38 en artikel 4, lid 2, onder a), van richtlijn 2003/86, zodat hij niet kan worden beschouwd als een „familielid” in de zin van die bepalingen (zie in die zin arrest van 8 november 2012, lida, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 54).

53 Volgens vaste rechtspraak van het Hof ontlenen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn „[familielid]” zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (arrest van 8 november 2012, lida, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 51).

54 Ten tweede blijkt uit het bij het Hof ingediende dossier en uit de toelichtingen die de Belgische regering ter terechtzitting heeft verstrekt, dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling een stelsel voor automatische afgifte van verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie in het leven heeft geroepen, waarbij de bevoegde nationale autoriteit dergelijke kaarten ambtshalve aan de aanvragers moet afgeven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn van zes maanden wordt overschreden.

55 Een dergelijk stelsel staat haaks op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

56 Gelet op het voorgaande moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven (eigen markering).”

De aanvraag is geschied in functie van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet als ander familielid van een Unieburger. Dit artikel vormt onbetwistbaar de omzetting van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38 (Burgerschapsrichtlijn) (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Uit artikel 10, lid 1 van richtlijn 2004/38 blijkt voorts dat ook het verblijfsrecht van de andere familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, tweede lid, a) eveneens wordt vastgesteld door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een „familielid” in de zin van richtlijn 2004/38 zijn.

Zoals het Hof van Justitie stelt moet de richtlijn 2004/38 uitgelegd worden dat zij zich verzet tegen een nationale regeling waarbij een verblijfskaart moet afgeleverd worden bij overschrijding van de beslissingstermijn zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

Zoals hieruit duidelijk blijkt kan de Raad niet anders besluiten dan dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38 niet correct werd omgezet in de Belgische wetgeving waar de nationale regeling stelt dat een

verblijfskaart moet afgegeven worden aan het familielid van een Unieburger wanneer de termijn van zes maanden is overschreden zonder dat blijkt dat de persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om als familielid in het gastland te verblijven. Gelet op deze vaststelling dient de Raad de desbetreffende nationale regeling buiten beschouwing te laten en dient geoordeeld te worden in lijn met het gestelde in het voornoemde arrest van het Europees Hof van Justitie.

Nu verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht als ander familielid van een Unie-burger te genieten (zie bespreking tweede middel) kan zij zich niet dienstig beroepen op de overschrijding van de beslissingstermijn om alsnog verblijfsrecht af te dwingen.

1.4. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

1.5. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 42 EN 47/1 VREEMDELINGENWET

1. Verzoeker diende, via zijn wettelijk vertegenwoordiger (zijn moeder, M. M. (...)) op 24 maart 2018 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als "ander" familielid van een burger van de Unie (op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stelt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Verzoeker beriep zich erop dat hij deel uitmaakt van het gezin van zijn halfbroer: M. O. S. D. (...) (° 22.03.2008). Beide broers zijn woonachtig te 2100 Antwerpen, (...). De halfbroer van verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit.

Hiermee voldoet verzoeker aan de vereisten van artikel 47/3, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet:

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

2. Door de gemachtigde wordt de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet echter geweigerd middels een beslissing van 21 september 2018.

De bestreden beslissing heeft grotendeels betrekking op de persoonlijke aanvraag tot verblijf vanwege de moeder van verzoeker als familielid van een burger van de Unie. Haar aanvraag werd geweigerd op grond van artikel 42, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Hiertegen diende mevrouw M. M. (...) een afzonderlijk beroep in.

Bij de aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op 24 maart 2018 voor verzoeker trad mevrouw M. M. (...) enkel op als wettelijk vertegenwoordiger (ouder) van haar minderjarige zoon. Zij trad niet persoonlijk op.

In de bestreden beslissing wordt echter ook de aanvraag van verzoeker geweigerd.

De motivering hiertoe door de gemachtigde is zeer beperkt. Enkel onderaan de beslissing wordt gesteld: "het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige zoon die haar vergezelt. De gezinshereniging van V. M. G. M. (...) overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan immers geen toepassing vinden gezien zijn moeder en wettelijke vertegenwoordiger geen verblijfsrecht heeft bekomen. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken" (stuk 1, pagina 2).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt derhalve dat de aanvraag van verzoeker niet werd afgewezen omdat verzoeker persoonlijk niet aan de wettelijk voorwaarden voldoet tot het verkrijgen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Dit is des te opmerkelijker omdat artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag moet worden erkend onder de voorwaarden en voor de duur overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt daarentegen dat de aanvraag van verzoeker werd afgewezen omdat de wettelijke vertegenwoordiger van verzoeker (zijn moeder, mevr. M. M. (...)) geen verblijfsrecht heeft bekomen.

Een wettelijke grondslag wordt door de verwerende partij niet vermeld.

De gemachtigde schendt derhalve de bovenvermelde wettelijke bepalingen, aangezien de aanvraag tot het verkrijgen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden ten onrechte omwille van deze reden werd geweigerd.

De moeder van verzoeker treedt immers enkel op als wettelijke vertegenwoordiger, aangezien zij het ouderlijk gezag uitoefent. Op geen enkele wijze treedt zij in persoon op, waardoor hij persoonlijk situatie (met name de vraag of zij al dan niet een verblijfsrecht heeft) niet ter zake doet.”

2.5. Verzoekende partij heeft, bij wege van haar moeder, aangezien ze zelf minderjarig is, een aanvraag ingediend als ander familielid van een Unieburger, meer bepaald in functie van haar eveneens minderjarige halbroer die de Nederlandse nationaliteit heeft en in België verblijfsgerichtigd blijkt te zijn.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(..)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(..).”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

(..)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(..).”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk,

een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad benadrukt dat de doelstelling van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn erin bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een

vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval *“het land van herkomst”* zou dienen gelijk te stellen met *“het gastland”*.

Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van *“familieleden”* vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn (zie punt (6) van de overweging van de Burgerschapsrichtlijn).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin wordt gesteld dat artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn de lidstaten een verplichting oplegt *“om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen”*. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten voor de in artikel 3.2., eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, *“zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen”* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, §§ 21-23).

2.6. Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* en *“het behoren tot het huishouden”*.

2.7. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij geoordeeld dat de moeder van de verzoekende partij haar wettelijk vertegenwoordiger is die geen verblijfsrecht heeft bekomen. Gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan hierdoor geen toepassing vinden.

De Raad acht dit in het licht van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet geenszins een foutieve beoordeling door de verwerende partij. Immers kan niet betwist worden dat de verzoekende partij als minderjarige, meer bepaald is zij slechts tien jaar, wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar moeder. Haar moeder is degene die het ouderlijk gezag over de verzoekende partij uitoefent wat eveneens impliceert dat in het kader van de uitoefening van het ouderlijk gezag het de ouders zijn, in casu de moeder, die de verzoekende partij ten laste heeft. Alsook volgt hieruit dat de verzoekende partij deel uitmaakt van het gezin van haar moeder. Het druist in casu tegen elke logica in te stellen dat de verzoekende partij die als minderjarige nog steeds onder het ouderlijk gezag staat en wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar moeder ten laste zou zijn van haar eveneens minderjarige halfbroer, laat staan dat dit al het geval zou zijn geweest in het land van herkomst. Verder heeft de referentiepersoon, zijnde de minderjarige halfbroer, ook geenszins een eigen huishouden waarvan de verzoekende partij deel uitmaakt, maar maakt de verzoekende partij deel uit van het huishouden van haar moeder, waarvan ook de minderjarige halfbroer deel uitmaakt. Het loutere gegeven dat zij als halfbroers deel uitmaken van hetzelfde gezin maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet deel uitmaakt van enig eigen gezin of huishouden van haar minderjarige halfbroer. Uit de motivering dat de moeder de wettelijk vertegenwoordiger is van verzoekende partij en aangezien haar verblijfsrecht werd geweigerd verzoekende partij evenmin verblijfsrecht kan verkrijgen op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet vloeit evident voort dat de verwerende partij de moeder beschouwt als degene die de verzoekende partij ten laste heeft en dat de verzoekende partij deel uitmaakt van het gezin van de moeder zodat de aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet in functie van de minderjarige halfbroer geweigerd wordt.

Het betoog van verzoekende partij dat het niet duidelijk is op welke (wettelijke) grond haar persoonlijke verblijfsaanvraag wordt geweigerd kan gelet op de bespreking hoger niet overtuigen.

2.8. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.9. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DERDE MIDDEL:

*- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 HANDVEST GRONDRECHTEN EU
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker wijst erop dat hij samenwoont met zijn moeder en zijn halfbroer en zus (M. D. (..), geboren te Paramaribo op 26 augustus 2003). De halfbroer van verzoeker, M. O. S. D. (..), heeft de Nederlandse nationaliteit en een legaal verblijf. De vader is volledig afwezig. Zij zijn allen woonachtig te 2100 Antwerpen, (..) en vorm een hecht gezin.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In de bestreden beslissing wordt echter geen enkele belangenafweging uitgevoerd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag van verzoeker enkel werd afgewezen omdat de wettelijke vertegenwoordiger van verzoeker (zijn moeder, mevr. M. M. (..)) geen verblijfsrecht heeft bekomen. Een verdere motivering ontbreekt.

Verzoeker benadrukt dat de overige motieven van de bestreden beslissing enkel betrekking op de persoonlijke situatie van zijn moeder: M. M. (..). Deze motieven hebben dus geen betrekking op de situatie van verzoeker zelf.

De bestreden beslissing schendt hierom artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest, samen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.10. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

2.12. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.13. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij samenwoont met haar moeder, halfbroer en halfzus waarvan de halfbroer verblijfsrecht heeft en dat haar vader volledig afwezig is. Zij wonen allemaal te

Antwerpen en vormen een hecht gezin. Verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing geen belangenafweging wordt gemaakt. Zij meent dat de motieven in de bestreden beslissing eerder betrekking hebben op de situatie van haar moeder en niet op haar persoonlijke situatie.

2.14. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat verzoekende partij een gezin vormt met haar moeder waarvan ook haar halfbroer en halfzus onderdeel uitmaken. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd omtrent dit gezinsleven. Verzoekende partij kan bezwaarlijk stellen dat haar gezinsleven er anders uitziet dan het gezinsleven van haar moeder. Bijgevolg is de motivering inzake het gezinsleven zoals opgenomen in de bestreden beslissing wel degelijk pertinent wat betreft de persoonlijke situatie van verzoekende partij zelf.

Zo wordt overwogen: *“Deze beslissing houdt geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan haar zaak. (...) Het staat betrokkene en haar kinderen vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het feit dat betrokkene niet verder in België kan verblijven, hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Wat de leeftijd betreft, betrokkene is nog jong en de kinderen zijn nog jong om ergens anders een leven uit te bouwen. Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (vestiging in België sedert 26.01.2016) bekijken kunnen we stellen dat deze slechts een relatief korte periode betreft. Er kan moeilijk rekening worden gehouden met de verblijfsduur sedert 2013 toen zij illegaal verbleef en het land reeds had moeten verlaten naar aanleiding van het inreisverbod dd. 26.07.2013 maar dit niet geeft gedaan.”*

Het loutere gegeven dat het gezinsleven in België bestaat, maakt niet dat daaruit volgt dat zij dit gezinsleven niet elders kunnen verderzetten. Verzoekende partij voert daartoe geen enkele (overtuigende) hinderpaal aan. Het loutere gegeven dat haar halfbroer in België verblijfsrecht heeft verhindert geen verderzetting van het gezinsleven elders. Ook het argument dat haar vader afwezig is, wat merkwaardig is nu de vader wel samen met de moeder als wettelijk vertegenwoordiger onderhavig beroep heeft ingesteld, verhindert dergelijke verderzetting evenmin. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar gezins- en privéleven.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.15. Daar artikel 7 van het Handvest eenzelfde inhoud kent als artikel 8 EVRM, maakt de verzoekende partij gelet op de bespreking hoger evenmin een schending van dit artikel aannemelijk.

2.16. Verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin een schending aannemelijk van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

2.17. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER